

Mit tanultam Vidnyánszky Attilától?

Tikász Gáspár Bendegúz - 2020-09-06 10:51:07

Persze nem jött ez magától. Mint annyi minden mást, ezt is tanulni kell, ehhez pedig jó szülők, tanárok, nevelők, mesterek kellene. Nekem szerencsém volt. Már gyerekkoromban is elvittek előadásokra, hogy megismerkedjek ezzel a csodával. Volt bábszínház, gyerekelőadás, minden, ami a fiatalabb korosztálynak szólhat.

CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó. [Egy hónapra csak 1000 forint. Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert!](#) Köszönjük!

Aztán ismét szerencsém volt, hiszen a középiskolámban szervezett körülmények között válthattunk olcsó bérletet a debreceni Csokonai Színházba, ahová aztán szervezett körülmények között jártunk át. Okos, művelt felnőttek igyekeztek a számunkra legjobb darabokat kiválogatni, amiket élvezhetünk is, és tanulhatunk is belőlük. Tanulhattunk a színházi kultúráról, a különböző műfajokról, formákról, zenéről, táncról, díszletről. És ami még fontosabb – ami a színház lényege –, az emberről és a világról, amiben élünk. Amiben helyt kell állnunk. Tanulhattunk azokról a drámákról, dilemmákról, amiket a színész megélt helyettünk, mielőtt nekünk kellett volna szembenézni velük. Azokról a fájdalmakról, amiket csak úgy váltunk képesek feloldani, hogy ellestük, a főhős miképpen jutott túl rajtuk.

fotó: facebook.com/Szinhazesfilmmuveszetiesegyetem

Szerencsém volt, mert épp abban az időszakban lehettem gimnazista, amikor Vidnyánszky Attilának is Debrecenben volt a székhelye, és itt alkotott, rendezett. Életem egyik legfontosabb leckéjét tanulhattam meg neki köszönhetően.

Bár láttam már jó pár darabot, de ritka az olyan, amire évek múltán is tisztán emlékszem. És még ritkább az, amikor egy-egy jelenet, mondat vagy kép kitörölhetetlenül az emlékezetembe égett. Olyanok, amik újra és újra az ember eszébe jutnak, amik tényleg olyat mutattak az életről, hogy amikor ismét találkozunk velük a való világban, akkor emlékeztessenek minket arra, hogy mit mondtak erről a színpadon. Hogy támpontot adjanak nekünk arról, mi a helyes, a helytelen, az

emberi, a jó, az erkölcsös és az igazságos.

Az egyik, sőt a legélesebb ilyen emlékem Vidnyánszky Attila debreceni rendezéséhez, a [Liberté '56-hoz](#) kötődik. Egy nagyon sűrű jelenetre emlékszem, de a színpadkép nagy része homályos, csak egy pontra tudtam fókuszálni. Egy pontra, ami már sokszor feltört az emlékeimből, és ami a napokban ismét élesen előttem lebeg. Egy szovjet katona fájdalmas arccal, hason fekve vonaglik a színpadon, alatta egy hatalmas piros-fehér-zöld zászló. És a katona szépen, lassan maga alá gyűri a lobogót.

Illusztráció: Szimpátiafotó Debrecenből a Színház- és Filmművészeti Egyetem tiltakozó diákjai mellett. A kép forrása az [egyetem közösségi oldala](#). Megjelent 2020. szeptember 4-én.

QDEBRECINER.HU
LÁTJUK. HALLJUK. KIMONDJUK.

fotó: Debreciner **CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó.** [Egy hónapra csak 1000 forint.](#) [Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert! Köszönjük!](#)